

Advent III. vasárnapja – 2011. december 11. – B év

A róka kilépett az odújából, s a reggeli napfényben megpillantotta magasra nőtt árnyékát. „No lám! Milyen hatalmas is vagyok én! Vacsorára egy egész tevét fogok enni!” – mondta magában. Amikor azonban a délutáni szunyókálás után immár a lenyugvó nap fényében pillantotta meg az árnyékát, azt sokkal-sokkal kisebbnek találta. „Úgy látszik, mégsem vagyok én olyan nagy. Egy eger is megteszi vacsorára.” – konstataulta a róka.

Nagy ajándék, ha az ember képes önmagát a helyén értékelni. Ha nem becsüli túl saját személyiségének értékeit, küldetését, helyzetét. Ugyanakkor nem is nézi le önmagát, nem hessegeti el a vele szemben támasztott elvárásokat. Keresztelő János személyében jó példát ad elénk az Isten a helyes önértékelésre. Jánossal, mai szófordulattal élve, elszállhatott volna a ló, amikor megtapasztalta a tevékenysége iránti érdeklődést. Amint a múlt vasárnapi evangéliumban hallottuk, kivonult hozzá egész Júdea és Jeruzsálem, és alámerült nála a Jordánban. Ekkora sikert tapasztalva a Keresztelő föltehetette volna magának a kérdést: Nem én vagyok-e a megígért Messiás? Hiszen bizonyára sokan annak is tartották hallgatói közül. A mai evangélium azonban különösen is kihangsúlyozza, hogy János „megvallotta, nem tagadta, hanem megvallotta: nem én vagyok a Messiás.” Sőt azt mondja: „A nyomomban van már az, akinek a sarusziját sem vagyok méltó megoldani.” Nem csak ebben az egy esetben, hanem szinte minden alkalommal, amikor a Keresztelővel találkozunk az evangéliumban, kinyilvánul ez az alázat és odaadó szolgálatkészség. Először megkeresztelni sem akarja Jézust, mert úgy érzi, hogy neki van szüksége Jézus keresztségére, és nem fordítva. Amikor pedig tanítványai felhívják a figyelmét arra, hogy Jézus is tanít és keresztel, akkor így nyilatkozik: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.” János tudja, hogy ki ő és mi a küldetése. Ő az eljövendő Messiás előfutára, a „pusztában kiáltó hang”, amely az Úr útjának előkészítésére szólít. Eszköz tehát Isten kezében, akinek azonban igen fontos szerepe van. János komolyan is veszi ezt a küldetést: nem nézi le önmagát és szolgálatát annyira, hogy ne venné a szó valódi értelmében halálosan komolyan. Életét is feláldozza azért, hogy hűséges maradjon Isten törvényeihez, az isteni parancsokra épülő erkölcsi értékrendhez.

Mi mindannyian, akik a keresztségben Krisztushoz kapcsolódtunk, részt kaptunk az Ő küldetésének folytatásából. Mi is eszközök lehetünk Isten kezében az emberek üdvösségének szolgálatára. Megfelelő alázattal és szolgálatkészséggel, önmagunkat nem túlértékelve kell teljesítenünk ezt a szép és magasztos küldetést. A mai olvasmány még egy konkrét segítséget, útmutatást nyújt ahhoz, hogy valóban alázattal és hitelesen töltsük be eszköz-szerepünket. Felhívja ugyanis a figyelmünket arra, hogy nem pusztán azokkal kell jót tennünk, nem csak azokat kell szeretnünk, akik szimpatikusak nekünk, vagy közeli ismerőseink, szeretteink közé tartoznak. A Messiás azért jött el, hogy „örömhírt vigyen a szegényeknek, szabadulást a raboknak, a vakoknak megvilágosodást, meghirdesse az Úr kegyelmének esztendejét” a bűnösök számára. Vagyis az elesettekhez, a betegekhez, a rászorulókhöz, a bűnösökhöz szól mindenekelőtt az Ő küldetése. Ilyenkor karácsonytájkban milyen sokaknak okoz töprengést, hogy „jaj mit is vegyek a családtagjaimnak, mivel is ajándékozzam meg a barátaimat, a kedvesemet”, s bizony nagyon sokszor azért is jelent ez gondot, mert szorosan véve nem szorulnak rá igazából semmire! Mindenük megvan, ami az alapvető létfeltételeikhez szükséges. Azonban ha jobban körül nézünk magunk körül, s túlemeljük a szemünket a legközelebbi hozzátartozóink körén, bizony gyorsan beleütközhet a pillantásunk igazi rászorulóba: szegényekbe, kiszolgáltatottakba, betegekbe, bűnösökbe. Nekik viszont nagyon is szükségük van könnyen kitalálható dolgokra! Akkor leszünk igazából a Messiás útjának előkészítői, az Ő munkatársai, eszközei, ha áldozatkészen támogatjuk, segítjük ezeket az embereket. Isten nyissa meg a szemünket és a szívünket korunk elesettjei iránt, hogy lehessünk annak hűséges követői, Akinek a sarusziját sem vagyunk méltók megoldani, de Aki mégis ránk bízta Evangéliumának és Országának hirdetését, továbbadását!